

Sygnatura akt X C 45/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 6 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim X Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Miszczak

Protokolant: Marta Andrzejewska

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2016 r. w G. W.

sprawy z powództwa H. Z.

przeciwko M. Z., B. Z.

- o ustalenie

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

H. Z. wniósł o ustalenie, że umowa darowizny zawarta pomiędzy M. Z. i B. Z. w dniu 27 stycznia 2006 roku w formie aktu notarialnego sporządzonego przez Notariusz E. B. Rep. A nr (...), której przedmiot stanowiło spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. W.. stanowiącego mieszkanie nr (...) w budynku nr (...) przy ul. (...) w G. W.. jest nieważna; zasądzenie od pozwanych zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że jego żona – M. Z. – bez jego zgody podarowała przedmiotowe mieszkanie ich córce – B. Z.. Z M. Z. tworzą związek małżeński, w którym panuje ustrój ustawowej wspólności majątkowej, tym samym przedmiotowe mieszkanie weszło w skład majątku wspólnego stron, co w świetle braku zgody powoda na darowiznę czyni ją nieważną.

Pozwana M. Z. na rozprawie w dniu 6 czerwca 2016 r. zgodziła się z treścią pozwu.

Sąd rejonowy ustalił co następuje:

H. Z. i M. Z. zawarli związek małżeński 20 lutego 1982 r. w C.. Małżonkowie nie zawierali majątkowych umów małżeńskich. H. Z. w połowie 2006 r. wyjechał do pracy w Niemczech, wcześniej był osobą bezrobotną, a przed tym okresem prowadził działalność zarobkową, którą zamknął z uwagi na nieosiągnięcie dochodów.

Dowód:

- Kserokopia odpisu skróconego aktu małżeństwa k.6
- Protokół zeznań Ł. Z. z 7.02.2008 r. w sprawie I C 101/09 SR w G. (1) k.206-208 akt I C 101/09 SR w Gryfinie

M. Z. została skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z 17 stycznia 2013 r. w sprawie III K 134/12 za to, że w okresie od 7 grudnia 2001 roku do 31 sierpnia 2006 r. dokonała przywłaszczeń kwot wpłacanych przez członków Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C. w łącznej wysokości 295 177,85 zł czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu. Pozwana M. Z. już w toku postępowania karnego zaczęła spłacać spółdzielnie. W wyroku karnym z 17 stycznia 2013 r. w sprawie III K 134/12 zasądzono od niej na rzecz spółdzielni 199 727,85 zł z odsetkami ustawowymi od 13 grudnia 2006 r. do dnia zapłaty oraz 14 050,94 zł z ustawowymi odsetkami od 8

września 2008 r. do dnia zapłaty. W okresie dokonywania przywłaszczeń M. Z. zakupiła wraz H. Z. mieszkanie w C. przy ul. (...), samochód A. (...), A. (...) oraz B.. Mieszkanie w C. darowała wraz powodem synowi, gdy ujawniły się jej kłopoty w miejscu pracy. Zrobiła to, gdyż obawiała się, że straci mieszkanie. W grudniu 2006 r. sprzedała A. (...) za 14 000 zł chłopakowi swojej córki B. R. T. i A. (...) A. Z. - żonie bratanka męża za 6000 zł. Jak wyjaśniła M. Z. wyzbyła się tego majątku dlatego że dowiedziała się o kłopotach w pracy a ujawnienie jej przestępczej działalności przyspieszyło jej decyzje.

Dowód:

- Wyrok SO w (...) z 17.01.2013 r. w sprawie III K 134/12 k.4612-4670 (t.XXV) akt SO w (...) III K 134/12
- Wyjaśnienia M. Z. złożone w sprawie III K 134/12 k.928-931, 938-940, 2962-2964, 4452-4454

7 września 2005 r. pomiędzy (...) S.A. w W. Oddział 1 w C. a M. Z. i H. Z. została zawarta umowa kredytu „własny kąt hipoteczny nr 203- (...)” na mocy której otrzymali kredyt w wysokości 8 780 CHF na zakup lokalu mieszkalnego dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr (...) przez Sąd Rejonowy w G. W.. Zabezpieczeniem kredytu miała być hipoteka kaucyjna na kredytowanej nieruchomości ustanowiona w terminie trzech miesięcy od dnia podpisania umowy kredytowej. Kredyt miał być spłacany ratami do 1 sierpnia 2011 r. Całkowita wypłata kredytu nastąpić miała do 1 października 2005 r.

15 września 2005 r. nastąpiło uruchomienie kredytu i bank przełał pozwanej M. Z. 11 440,01 zł. W tym samym dniu, przed uruchomieniem kredytu M. Z. pobrała z konta kwotę 6 000 zł.

1 października 2005 r. M. Z. zrobiła przelew w wysokości 317,99 zł na spłatę kredytu. 25 października 2005 r. M. Z. zrobiła przelew w wysokości 7000 zł na spłatę kredytu. Tego samego dnia wpłaciła 7 000 zł na rachunek bankowy. 13 stycznia 2006 r. M. Z. zrobiła przelew na kwotę 14 668,03 zł na spłatę kredytu a następnie 17 stycznia 2006 r. 651,48 zł. Pieniądze wpłacone przez bank z tytułu umowy kredytu i przeznaczone na zakup mieszkania nie zostały wykorzystane na ten cel. Na rachunku bankowym po dniu wpłaty pieniędzy z kredytu nie ma żadnej większej wypłaty, która świadczyłaby o przeznaczeniu na zakup mieszkania. (największa wypłata to płatność kartą w dniu 30 października 2005 r. w wysokości 600 zł). Kredyt został spłacony 17 stycznia 2006 r.

Dowód:

- Umowa kredytowa z 7.09.2005 r. k.50-53
- (...) S.A. w W. Oddział 1 w C. z 18.01.2006 r. k.749
- Historia rachunku w (...) S.A. M. Z. k.1362-1380 (t.V) akt SO Szczecin III K 134/12

15 września 2005 r. przed notariuszem E. R.. A nr (...) została zawarta umowa sprzedaży pomiędzy R. D. a M. Z. spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w G. W.. przy ul. (...). Prawo to nie posiada założonej księgi wieczystej. Cenę strony ustaliły na 36 000 zł. M. Z. oświadczyła, że nabycia dokonuje z i do majątku osobistego. W dniu podpisania umowy sprzedaży cena została uiszczona.

27 stycznia 2006 r. przed notariuszem E. R.. A nr (...) M. Z. darowała córce B. Z. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w G. W.. przy ul. (...). M. Z. oświadczyła, że prawo to stanowi jej majątek osobisty.

Dowód:

- Kserokopia aktu notarialnego z 15.09.2005 r. Rep. A 9656/2005 k.14-15
- Kserokopia aktu notarialnego z 27.01.2006 r. Rep. A 1033/2006 k.12-13

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. W.. z 27 listopada 2013 r. w sprawie I C 158/08 uznano za bezskuteczną wobec Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C. umowę darowizny z 27 stycznia 2006 r. celem ochrony wierzytelności spółdzielni wynikającej z wyroku Sądu Okręgowego w (...) z 17 stycznia 2013 r. w sprawie III K 134/12. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w C. dysponując prawomocnym wyrokiem w sprawie I C 158/08 wszczęła egzekucję ze spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu położonego w G. W.. przy ul. (...). Egzekucja toczy się przed komornikiem sądowym M. P. pod sygnaturą akt KM 5/16, w której aktualnie dokonano opisu i oszacowania przedmiotowego prawa.

Dowód:

- Wyrok SR w G. z 27.11.2013 r. w sprawie I C 158/08 k. 330 akt I C 158/08
- Wniosek o wszczęcie egzekucji z 12.01.2015 r. k.1,62-63 akt KM5/15

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gryfinie z 28 sierpnia 2013 roku w sprawie I C 101/09 uznano za bezskuteczną wobec Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C. umowę darowizny lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ul. (...) dokonaną przez M. Z. i H. Z. na rzecz ich syna Ł. Z., celem ochrony wierzytelności spółdzielni wynikającej z wyroku Sądu Okręgowego w (...) z 17 stycznia 2013 r. w sprawie III K 134/12.

Dowód:

- Wyrok SR w G. (1) z 23.08.2013 r. w sprawie I C 101/09 k.392 akt I C 101/09 SR w G. (1)

Sąd rejonowy zważył, co następuje :

Zdaniem sądu rejonowego powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W dniu zawierania umowy sprzedaży mieszkania przy ul. (...) stan prawy wyglądał następująco:

Art. 31 § 1 k.r.o. stanowił, że z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków.

Zgodnie z § 2 powyższego artykułu do majątku wspólnego należały w szczególności:

- 1) pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków,
- 2) dochody z majątku wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z małżonków,
- 3) środki zgromadzone na rachunku otwartego lub pracowniczego funduszu emerytalnego każdego z małżonków.

Z kolei zgodnie z art. 33 k.r.o. do majątku osobistego każdego z małżonków należą:

- 1) przedmioty majątkowe nabyte przed powstaniem wspólności ustawowej,
- 2) przedmioty majątkowe nabyte przez dziedziczenie, zapis lub darowiznę, chyba że spadkodawca lub darczyńca inaczej postanowił,
- 3) prawa majątkowe wynikające ze wspólności łącznej podlegającej odrębnym przepisom,
- 4) przedmioty majątkowe służące wyłącznie do zaspokajania osobistych potrzeb jednego z małżonków,
- 5) prawa niezbywalne, które mogą przysługiwać tylko jednej osobie,

- 6) przedmioty uzyskane z tytułu odszkodowania za uszkodzenie ciała lub wywołanie rozstroju zdrowia albo z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; nie dotyczy to jednak renty należnej poszkodowanemu małżonkowi z powodu całkowitej lub częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej albo z powodu zwiększenia się jego potrzeb lub zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość,
- 7) wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę lub z tytułu innej działalności zarobkowej jednego z małżonków,
- 8) przedmioty majątkowe uzyskane z tytułu nagrody za osobiste osiągnięcia jednego z małżonków,
- 9) prawa autorskie i prawa pokrewne, prawa własności przemysłowej oraz inne prawa twórcy,
- 10) przedmioty majątkowe nabyte w zamian za składniki majątku osobistego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Artykuł 37 § 1 k.r.o. z kolei przewidywał, że zgoda drugiego małżonka jest potrzebna do dokonania:

- 1) czynności prawnej prowadzącej do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia nieruchomości lub użytkownika wieczystego, jak również prowadzącej do oddania nieruchomości do używania lub pobierania z niej pożytków,
- 2) czynności prawnej prowadzącej do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia prawa rzeczowego, którego przedmiotem jest budynek lub lokal,
- 3) czynności prawnej prowadzącej do zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia i wydzierżawienia gospodarstwa rolnego lub przedsiębiorstwa,
- 4) darowizny z majątku wspólnego, z wyjątkiem drobnych darowizn zwyczajowo przyjętych.

Ważność umowy, która została zawarta przez jednego z małżonków bez wymaganej zgody drugiego, zależy od potwierdzenia umowy przez drugiego małżonka. Druga strona może wyznaczyć małżonkowi, którego zgoda jest wymagana, odpowiedni termin do potwierdzenia umowy; staje się wolna po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu. Jednostronna czynność prawna dokonana bez wymaganej zgody drugiego małżonka jest nieważna.

Powód nie udowodnił, że przedmiotowe mieszkanie stanowiło majątek wspólny stron, albowiem w świetle zgromadzonego materiału dowodowego przyjąć należało, że prawo własności mieszkania przy ul. (...) nabyte zostało przez M. Z. z pieniędzy jakie ta uzyskała z przestępstwa. Powód nie uczestniczył w tej transakcji a jedynie tworzył kamuflaż dla niej tj. był stroną umowy kredytowej, która miała na celu stworzenie fikcyjnej sytuacji celem ukrycia rzeczywistego źródła pochodzenia pieniędzy potrzebnych na zakup mieszkania. Nie ulega bowiem wątpliwości, że dla osób postronnych – znajomych stron, pracowników Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C., organów kontroli skarbowej – nabycie przez pozwaną mieszkania w G. W., w sytuacji gdy chciała i zamierzała nabyć mieszkanie w C., zarejestrowanych miała na siebie 3 samochody osobowe, byłoby okolicznością niezwykle podejrzaną, w sytuacji gdy jej pobory nie przekraczały 2 000 zł. Okoliczność powyższa rzuciłaby na nią podejrzenie osiągnięcia nielegalnych dochodów, co mogłoby skutkować również ujawnieniem jej przestępczego procederu. Biorąc kredyt hipoteczny, pozwana miała zasłone i wymówkę wskazując oficjalne źródło nabycia mieszkania – kredyt z banku. Wydruki z rachunku bankowego, na który bank przelał kwotę kredytu pokazują jednak, że pozwana i jej mąż nie wykorzystali środków z kredytu na zakup mieszkania przy ul. (...). Po przelaniu kredytu pieniądze te pozostały na koncie nieruszone a w dniu 15 września 2005 r. sprzedająca mieszkanie oświadczyła, że całą cenę otrzymała – w tym też dniu bank dopiero przelał pieniądze z kredytu. Ponadto budzi wątpliwości zaciąganie kredytu hipotecznego na zakup mieszkania z jego spłatą po 6 latach a następnie spłacenie go w przeciągu 4 miesięcy, płacąc z tego tytułu prowizję na rzecz banku.

W kontekście wyroku karnego, którym skazano M. Z. za przywłaszczenie 295 177,85 zł nie można zasadnie twierdzić, że prawo własności spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu przy ul. (...) weszło do majątku wspólnego stron. Rzeczy nabyte ze środków pochodzących z przestępstwa nie wchodzą w skład majątku wspólnego. Twierdzenia

powoda o wysokości osiągniętych przez siebie dochodów w żaden sposób nie zostały udowodnione ani nawet uprawdopodobnione.

Zgodnie zaś z art. 45 § 2 i 3 k.k. w razie skazania za przestępstwo, z którego popełnienia sprawca osiągnął, chociażby pośrednio, korzyść majątkową znacznej wartości, uważa się, że mienie, które sprawca objął we władanie lub do którego uzyskał jakikolwiek tytuł w czasie popełnienia przestępstwa lub po jego popełnieniu, do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku, stanowi korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa, chyba że sprawca lub inna zainteresowana osoba przedstawi dowód przeciwny. Jeżeli mienie stanowiące korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa, o którym mowa w § 2, zostało przeniesione na osobę fizyczną, prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, faktycznie lub pod jakimkolwiek tytułem prawnym, uważa się, że rzeczy będące w samoistnym posiadaniu tej osoby lub jednostki oraz przysługujące jej prawa majątkowe należą do sprawcy, chyba że na podstawie okoliczności towarzyszących ich nabyciu nie można było przypuszczać, że mienie to, chociażby pośrednio, pochodziło z czynu zabronionego.

Tym samym przepisy prawne tworzą domniemanie prawne pochodzenia środków koniecznych do nabycia prawa własności przedmiotów nabytych w czasie popełnienia przestępstwa lub po jego popełnieniu do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku, prowadząc do odwrócenia ciężaru dowodu i konieczności wykazania przez skazanego za przestępstwo lub inną osobę na którą przeszło to prawo, że nie zostało nabyte z korzyści uzyskanych z przestępstwa. Powód w niniejszej sprawie nie obalił tego domniemanie i nie udowodnił, ani nawet nie uprawdopodobnił legalności pochodzenia środków potrzebnych do zakupu mieszkania.

Pozew w niniejszej sprawie tak naprawdę służyć ma wyłącznie przeszkodzeniu wierzycielowi – spółdzielni w C. – zaspokojenia swoich roszczeń i zachowaniu jak największej ilości owoców z przestępstwa. M. Z. w postępowaniu karnym jednoznacznie wskazywała cel dokonywanych rozporządzeń majątkowych i przesunięć składników wartościowych – wyzbycie się majątku, który może być jej zabrany wobec ujawniania jej przestępczego procederu. Zachowanie więc majątku nabytego ze środków pochodzących z przywłaszczenia było jej celem przy dokonywaniu darowizny mieszkania na ul. (...). Uzyskanie wyroku, który stwierdzałby nieważność umowy darowizny zniweczyłby egzekucję pokrzywdzonego przestępstwem, który ją prowadzi w oparciu o wyrok karny, wespół z wyrokiem tutejszego sądu w sprawie I C 158/08, uznającym za bezskuteczną wobec spółdzielni umowę darowizny mieszkania. Zdaniem orzekającego sądu powództwo w niniejszej sprawie zmierza do obejścia przepisów prawa i ma celu wykreowanie stanu faktycznego, tylko po to, aby zachować owoce przestępczej działalności, co nie może znaleźć ochrony prawnej.

Budzi uzasadnione wątpliwości fakt, że powód, chociaż był stroną umowy kredytu hipotecznego, w ogóle nie interesował się nabytym mieszkaniem aż do czasu złożenia pozwu w niniejszej sprawie. Mieszkanie wszak nabyte zostało 15 września 2005 r. kredyt spłacony 17 stycznia 2006 r. a powód 11 stycznia 2016 r. – po 11 latach - złożył dopiero pozew, wnosząc przede wszystkim o udzielenie zabezpieczenia i wstrzymanie egzekucji. Przez 11 lat w ogóle nie interesował się tym mieszkaniem, tym co się z nim dzieje a zaczął dopiero, gdy egzekucja przeciwko jego małżonce osiągnęła zaawansowany etap. To jest o tyle dziwne, że spółdzielnia mieszkaniowa wcześniej występowała z powództwem o uznanie za bezskuteczną umowy darowizny mieszkania w C. dokonanej również przez powoda na rzecz syna. A następnie pozywając jego córkę jako osobę obdarowaną mieszkaniem przy ul. (...). Wyrok pozwalający prowadzić egzekucję z mieszkania z G. zapadł 27 listopada 2013 r. Powód chociaż jak twierdzi skredytował zakup mieszkania – co jak wykazano wcześniej było nieprawdą, gdyż środki uzyskane na ten cel zostały bankowi zwrócone bez wypłacania ich z konta – w ogóle nie interesował się losem tego mieszkania, chociaż informację o tym co się z nim dzieje uzyskać mógł od żony, córki, a z okoliczności towarzyszących procesowi przed Sądem Rejonowy w Gryfinie od syna, nie mówiąc już że od samej spółdzielni mógł się dowiedzieć jaka jest sytuacja jej małżonki i jakie działania zamierza podjąć wierzyciel. Wszakże M. Z. ciągle jest żoną powoda, który w początkowym okresie po ujawnieniu przez organy państwa jej przestępczego procederu okazywał jej wsparcie – jak zeznała M. Z..

Należy również zwrócić uwagę, że powód, chociaż był stroną umowy o kredyt w pozwie wskazywał, że nie dysponuje żadną dokumentacją z tym związaną, zwracając jedynie uwagę, że ta znajduje się u jego małżonki, która na rozprawie

uznała roszczenie, w ten sposób chcąc przypieczętować stworzoną fikcję i udaremnić pokrzywdzonej spółdzielni odzyskanie skradzionych środków.

Do wniosków takich prowadzi również ocena zeznań M. Z., które są w rażący sposób niespójne. Pomijając kwestię jej rzekomego zakupoholizmu, która to okoliczność została wyjaśniona przez biegłych w postępowaniu karnym, zaprzeczając tym twierdzeniom i nie dostrzegając u pozwanej cech ograniczających jej poczytalność i możliwość kierowania swoim postępowaniem, zaś w niniejszym procesie okoliczności tej nie udowodniono w żaden sposób. Wskazać jednocześnie należy, że w sprawie I C 158/08 B. Z. wskazała, że mieszkanie to de facto zakupione miało być przez jej chłopaka R. T., który z uwagi na brak zdolności kredytowej nie mógł wziąć kredytu na siebie i dlatego poprosił M. Z. aby zaciągnęła kredyt i zakupiła z niego mieszkania. Raty kredytu miały być płacone przez R. T. a nie przez M. Z.. Ponadto B. Z. wskazała, że prawo to mogło wejść do majątku wspólnego M. Z. i H. Z.. Wierzyciel – Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w C. – w odniesieniu do tej ostatniej okoliczności wskazała, że jako wierzyciel nie ma instrumentów prawnych, aby wyznaczyć termin drugiemu małżonkowi do zatwierdzenia czynności drugiego małżonka, stąd też jedyną możliwością dochodzenia swoich praw jest skarga pauliańska. Pomimo takich twierdzeń (zgłoszonych 18 maja 2007 r. – k. 77 akt I C 158/08) do stycznia 2016 r. powód nic nie zrobił aby uregulować stan prawny mieszkania, co tylko potwierdza, że odpowiadał on stanowi rzeczywiściemu a obecnie stara się wraz z żoną i córką uchronić mieszkanie przed egzekucją i zaspokojeniem się wierzyciela.

Dalej należy wskazać, że w sprawie I C 158/08 M. Z. zeznawała, że kredyt wzięła na prośbę córki oraz jej chłopaka - R. T., który pracował wówczas za granicą i przekazywał jej, za pośrednictwem córki pieniądze na spłatę kredytu. M. Z. zeznała, że 16 000 zł albo 14 000 zł miała swoich oszczędności z pracy w spółdzielni (z wynagrodzenia za pracę, premii w pracy) a resztę ceny – 22 000 zł uzyskała z kredytu. Zeznała ponadto, że H. Z. nigdy nie kwestionował darowizny mieszkania przy ul. (...) i mógłby ją w każdej chwili potwierdzić (k.204-205 akt I C 158/08). Jak wskazano zaś wcześniej środki uzyskane z kredytu pozostały na rachunku bankowym i nie zostały wykorzystane na zakup mieszkania. Historia tego rachunku bankowego wskazuje, że na rachunek ten wpływały również pobory M. Z. z pracy w spółdzielni. Z załączonego dokumentu w żaden sposób nie wynika, by na rachunku tym zgromadzone zostały kwoty, które pozwalałyby uzyskać oszczędności o których mówiła M. Z. w sprawie I C 158/08. Brak jest również operacji bankowych, które wskazywałyby na przenoszenie środków z tego rachunku na inny a ich wysokość uniemożliwia przyjęcie, że pozwana osiągając takie dochody mogła samodzielnie się utrzymać, opłacić rachunki, opłaty oraz jednocześnie poczynić takie oszczędności. Przy czym w tamtym okresie ani jej córka ani syn nie osiągnęli takich dochodów, aby samodzielnie utrzymywać się – córka zamierzała rozpocząć studia w G. W., syn osiągał niskie wynagrodzenie za pracę. Zasadny jest wniosek, że oszczędności poczyniła z przestępczego procederu, za który została prawomocnie skazana.

Ponadto różnica zeznań M. Z. w sprawie I C 158/08 a złożonych przed tutejszym sądem jest tak jaskrawa i wewnętrznie sprzeczna, że nie sposób dać jej wiary, pomijając już fakt, że przez znaczny okres wcześniej prowadziła przestępczą działalność przywłaszczając środki finansowe członków spółdzielni mieszkaniowej, fałszując dokumentację finansowo – księgową. Wszak w niniejszym procesie zeznała, że pieniądze na spłatę kredytu otrzymywać miała od męża (powoda), podczas gdy w sprawie I C 158/08 zeznała, że pieniądze otrzymywała od narzeczonego córki R. T.. W zależności więc od korzyści procesowych M. Z. składa korzystne dla siebie zeznania.

Dalej wskazać należy, że w sprawie I C 101/09 Sądu Rejonowego w G. (1) syn stron – Ł. Z. – w dniu 7 lutego 2008 r. zeznał (k.207), że jego ojciec – H. Z. – pracę w Niemczech podjął w połowie 2006 r. wcześniej był na bezrobociu a jeszcze wcześniej prowadził działalność gospodarczą, którą zakończył z uwagi na brak dochodów. Mieszkanie zostało zakupione 15 września 2005 r. a kredyt spłacony 17 stycznia 2006 r. a więc w okresie, gdy powód nie pracował za granicą a będąc osobą bezrobotną, nie osiągał dochodów, które umożliwiałyby uzyskanie kwot pozwalających na spłatę tak wysokiego kredytu. Wcześniej zaś prowadził działalność gospodarczą, którą zakończył z uwagi na brak dochodów. Powyższe tylko utwierdza, że żądanie pozwu stanowi fikcję prawną mającą na celu udaremnienie wierzycielowi uzyskania zaspokojenia na podstawie posiadanego tytułu wykonawczego i zachowanie w rodzinie przedmiotu majątkowego nabytego ze środków pochodzących z przestępstwa.

Wobec przedłożonej umowy kredytowej dowód z zeznań świadka na potwierdzenie postanowień umowy, jako zmierzający do przedłużenia postępowania został oddalony, albowiem sprzeczny był z dyspozycją art. 247 k.p.c.

Mając na uwadze podejrzenia co do pozorności istniejącego sporu między stronami procesu oraz celem uniemożliwienia wydania orzeczenia, które usankcjonowałyby sprzeczny z prawem i zasadami współżycia społecznego stan faktyczny przytoczony w pozwie sąd podjął z urzędu postępowanie dowodowe, przeprowadzając dowody z dokumentów z akt I C 158/08, I C 101/09, III K 134/12 i KM 5/16 na ich podstawie kontrolując twierdzenia stron w kontekście powyższych okoliczności. Przywołane w uzasadnieniu dokumenty sąd uznał za wiarygodne i na ich podstawie poczynił ustalenia oraz ocenił wiarygodność i moc dowodową zeznań pozwanej i jej oświadczenia o uznaniu powództwa.

W niniejszym procesie po stronie pozwanej miało miejsce współuczestnictwo jednolite i konieczne, tym samym wobec aktywności M. Z. wyrok nie jest zaoczny w stosunku do B. Z..

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.

SSR Andrzej Miszczak